

נחלת אבותינו

חריש

עלון להפצת מסורת ומנהגי תימן המופץ ע"י עמותת "אחוות אחים" בנשיאות פוסק עדת תימן מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

בית הכנסת הבלדי "עץ חיים"

בית הכנסת השאמי "שתילי זתים"

חקת

ה'תשפ"ב - בשל"ג

הלכות

אין לך אדם שאין לו שע"ה

הלכות תפילת שמונה עשרה - המשך

יח) אם זה היושב, ישב קודם, ואחר כך בא זה ועמד להתפלל מצידו או מלפניו, שנמצא זה היושב, לאחריו, אינו צריך לעמוד, כיון שזה בא בגבולו. אבל עמד להתפלל לאחריו, שנמצא היושב לפניו, יש ליזהר ולעמוד. וכל זה כשמתפלל בביתו. אבל אם מתפלל בבית המיוחד למניין קבוע, וכלשכן בבית הכנסת המיוחד לכל אדם להתפלל שם, אפילו ישב הוא קודם, צריך לעמוד:

יט) אסור לעבור בתוך ארבע אמות שלפני המתפלל שמונה עשרה. ולכן יש אומרים שהגומר תפילתו, ואדם אחר עומד אחריו ומתפלל ועדיין לא גמר, אל יפסע זה שלפניו את הפסיעות, שנמצא כעובר לפני המתפלל. והמנהג להקל בזה, כיון שהוא צורך התפילה. ולעבור מן הצדדין וכל שכן לאחריו, יש מתירים. ויש אוסרים אפילו לאחריו בתוך ארבע אמות:

כ) המתפלל בחוצה לארץ, צריך לעמוד כשפניו נגד ארץ ישראל, שנאמר והתפללו אליך דרך ארצם. ויכוונם גם לירושלם ולמקדש ולבית קדש הקדשים. ולכן במדינות אירופה כגון צרפת שיושבים במערה של ארץ ישראל, וכן אמריקה, צריכין לעמוד כשפניהם לצד מזרח. וברוסיה ופולין לא למזרח ממש, אלא לצד קרן מזרחית דרומית. ואותם שבצפון ארץ ישראל, פניהם לדרום. והיושבים בדרום כגון ארץ תימן, פניהם לצפון. והיושבים במזרח כגון בבל ופרס, פניהם למערב. נמצאו כל ישראל פונים בתפילותיהם למקום אחד, דהיינו נגד ירושלם ובית קדשהקדשים, ששם שער השמים, כי כל התפילות עולות דרך שם. ולכן נקרא ביתהמקדש תלפיות, כמו שנאמר } כמגדל דויד צוארך

מתוך שו"ע המקוצר של מרן הגאון רבינו יצחק רצאבי שליט"א פוסק עדת תימן

בנוי לתלפיות, תל שכל פיות פונים אליו. ולכן נהגו לקבוע ההיכל שספר תורה בתוכו, כנגד הצד שמתפללין אליו. ואם מתפלל במקום שאינו יכול לכוון לצד שכנגד ארץ ישראל, יכוין את ליבו לאביו שבשמים, שנאמר והתפללו אל יי. ואם נזכר באמצע שמונהעשרה שאינו עומד כראוי, לא יעקור רגליו, אלא יטה את פניו. ואם אי אפשר לו, יגמור תפילתו כך ויכוין ליבו לבית קדש הקדשים, ולא יעקור רגליו בגלל זה. וכן במקום שיש צורות במזרח, יתפלל לצד אחר אף שאינו מזרח:

כא) צריך לכרוע ארבע פעמים בשמונה עשרה, בתחילת ברכה הראשונה ובסופה, ובברכת מודים בתחילתה ובסופה. כשהוא אומר ברוך אתה, כורע. (והמנהג דר"כ לכל שעושים כריעה פשוטה, דהיינו בהרכנת הראש ומקצת הגוף, ואינם כופפים את הראש עוד כלפי הגוף, וכן לא את הברכיים. אבל יש מדקדקים לעשות שתי כריעות, כשאומרים ברוך, עושים כריעת הגוף וגם הברכיים. וכשאומרים אתה, כורעים עוד את ראשם). וצריך שישתחוה כל-כך עד שיתפקקו (פירוש, שיבלטו) הקשרים של חוליות השדרה. וגם ראשו יכוף. וקודם שאומר את השם, זוקף בנחת, על שם שנאמר יי זוקף כפופים. (לפי המנהג הנזכר לעיל, עושים גם-כן זקיפה פשוטה. ולהיש מדקדקים, זוקף תחילה את גופו וברכיו, ואחר כך את ראשו). וכן במודים כורע, וקודם שאומר את השם זוקף. לא ישתחוה יותר מדאי, דהיינו עד שיהיה פיו כנגד החגור, כי זהו דרך יוהרא. וזקן או חולה שמצטער בכריעה, כיון שהרכין ראשו דיו. ואסור להוסיף השתחויות ביתר הברכות, לא בתחילתן ולא בסופן:

כניסת השבת: 19:34
צאת השבת: 20:35

פעילויות העמותה

כולל אברכים "פרי צדיק" בראשות הרה"ג משה רצאבי שליט"א

הפעלת 2 בתי כנסת "עץ חיים" נוסח בלדי "שתילי זתים" נוסח שאמי

שיעורי תורה דף היומי, הלכה ואגדה

"פירות מתוקים" - לימוד אישי עם תלמידי חריש

פעילויות והפעלות לילדים

"אבות ובנים"

"אמהות וכנות"

עלוני "נחלת אבותינו"

דברי המערכת

בפרשת השבוע אנו לומדים על חקת התורה - פרה אדומה. והתורה פותחת במילים 'חקת התורה' - ולא חקת הפרה או הטהרה. והרבה סיבות נאמרו לדבר. ואחת מהם - כמו שאת מצוות פרה אדומה אנחנו לא יכולים להבין את טעמה, ואפי' שלמה המלך החכם מכל אדם אמר, "אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני". וזה חוק לכל התורה. נכון שיש לנו טעמי המצוות, והם עוזרים לנו לקיים את המצוות בשמחה, אך אל לנו להמנע או להתרשל מקיום מצווה, אם אין אנו מבינים את טעמה, או אם בדור הזה הטעם עבר לו. המצוות הם חוק בל יעבור, והם תלויות ברצון העליון, הרבה למעלה מהשגתינו (ע"פ נתיבי אור)

למנוח אלוף אגודת
נתנאל אלישיב,
עורך ראשי

הליכות תימא

הפוגש חבריו ביום ראש חודש

בניסוח אחר כתוב - חֵדֶשׁ טוֹב וְעוֹנָה - טוֹב וּמְבָרֵךְ.

פרק עשרים - דיני ברירה בכלים, בגדים, ספרים וכיוצא בהם

ברירה בכפות מזלגות וסכינים

א) כשם שאסור לברור שני מיני אוכלין שנתערבו, כך אסור לברור שאר דברים שאינם אוֹכְלִין. ומה שרוצה להשתמש בו עכשיו נחשב כמו אוכל, והשני נחשב כמו פסולת:

ויש אומרים שהדין כן גם בכלים ובגדים וכיוצא בהם, אם הם מונחים בתערובת. ונהגו להקל. ואם הם מונחים בתערובת גדולה, המחמיר תבוא עליו ברכה:

ולכן כפות מזלגות וסכינים וכיוצא בהם, אם הם מונחים בערימה גדולה זה על זה, או זה ליד זה והם הרבה ובתערובת גדולה, וכגון שמצוי באולמות ובסעודות גדולות, עד שצריך לפשפש ולברור אחר כל מין ומין. המחמיר לא יברור אותם אלו מאלו לסדרם כל אחד במקומו הראוי לו לצורך סעודה הבאה, או לברור מהם מין אחד כדי להשתמש בו לאחר זמן, ולא יברור אלא מה שהוא רוצה להשתמש בו לאלתר סמוך לסעודה [וכמה הוא נקרא לאלתר נתבאר לעיל בפרק י"ד]: ולהוציא משם כלי אחד, אף אם הוא כדי שיהיה מוכן לו לאחר זמן, אפשר להקל:

כוסות, צלחות, בקבוקים, המונחים בתערובת

ב) כלים כגון כוסות, קערות, צלחות, בקבוקים וכיוצא בהם, המונחים על השלחן או במקרר וכדומה, אף אם הם סמוכים זה לזה בתערובת, יכול ליטול מהם מה שירצה. שכיון שהם דברים גדולים וניכרים מיד ואין צריך לעיין ולפשפש אחריהם, אין שייך בהם דיני בורר. וכן כל כיוצא בזה:

וזה הכלל יהיה בידך. כל דבר שהוא גדול וניכר מיד ואין צריך לפשפש אחריו, אין בו משום בורר, שאין בורר אלא בדבר שצריך לפשפש ולברור אחריו. אלא אם כן היו הרבה ומונחים בתערובת בערימה גדולה, שבענין כזה גם בדברים גדולים

צריך לפשפש ולברור, וכמו שיתבאר עוד בסעיפים הבאים:

ערימת צלחות שונים

ג) ערימה של קערות, צלחות, צלוחיות וכדומה מסוגים שונים, המונחים זה על זה בתערובת, כגון צלחות שטוחות ועמוקות גדולות וקטנות וכיו"ב. אם הם ערימה גדולה ובתערובת הרבה באופן שצריך לפשפש ולברור מתוכם את המין

שהוא רוצה, לדעת היש אומרים (לעיל בסעיף א') יש בזה איסור ברירה, ולא יברור צלחות ממין אחד כדי להשתמש בהם לאחר זמן. וכן לא יברור אלו מאלו לסדר כל מין בנפרד לצורך סעודה הבאה, אלא אם כן הוא בוררם סמוך לסעודה. והמחמיר בזה תבוא עליו ברכה:

ואם הם ערימה קטנה, כגון ארבע וחמש צלחות או יותר קצת, באופן שאינו צריך לפשפש ולברור כי מעטים הם וניכרים מיד, אין לחוש בזה לבורר. וכן אם אינם מעורבים אלא כל מין מונח בפני עצמו, מין אחד למעלה ומין השני למטה, אין זה בכלל תערובת ומותר ליטול מה שירצה:

ולהוציא צלחת אחת, אפשר להקל בכל ענין, גם כשהיא בתוך ערימה גדולה:

להוציא כלי שנפל לפח אשפה

ד) כף אפילו קטנה ("כפית") או סכין או מזלג וכדומה, שנפל לתוך פח האשפה, אם מקצתו בולט מותר להוציאו. ואף אם כולו שקוע בתוך הפסולת שבאשפה, אפשר להוציאו גם אם אין בדעתו להשתמש בו מיד. ואפשר להקל להוציא גם כשנפלו כמה כלים לתוך הפח:

זאת חקת התורה וגו'.

חקת מלשון חקיקה. שהאדם צריך לחקוק את מצוות התורה על לבו, לא לעבור על שום מצווה, וכן לא לעשות שום עבירה. וכמו שהאדם חקוק בלבו שהוא לא שותה רעל, גם אם יהיה צמא מאוד ותונח לפניו כוס משקה צבעונית עם ריח נעים - הרי הוא יודע שזה רעל ולכן לא יתפתה, כי הדבר חקוק עמוק בלבו. כך צריכה להיות חקוקה בלבנו הידיעה שעבירה היא רעל.

לפעמים האדם חושב שגם אם הוא לא מקיים את כל המצוות - זה בסדר. אבל כולנו יודעים שאם יש ספר תורה שכתב אותו צדיק יסוד עולם שטבל במקווה לפני כל כתיבת שם הוי"ה, אבל חסרה בו אות אחת - ספר התורה כולו פסול. והרי כל יהודי הוא ספר תורה. וכמו שהגמרא אומרת, שאם האדם נמצא ליד איש גוסס, בצאת הנשמה צריך לעשות קריעה גם אם הוא לא קרוב משפחה, כי זה כמו לראות ספר תורה שנשרף. ולכן אנו צריכים להתחזק מיום ליום עד שנזכה לקיים את כל המצוות ולא לעבור שום עבירה.

ומעשה בשני בחורי ישיבה שנסעו בכביש, והנה לפתע עצר אותם שוטר. ראה שאחד מהם אינו חוגר חגורת בטיחות, והחל לרשום לו דו"ח. לפתע פנה אליו אותו בחור ואמר לו 'סלח לי, אדוני השוטר. אפשר לשאול אותך שאלה?! 'בוודאי', ענה השוטר תוך כדי שהוא עסוק בכתיבת הדו"ח. 'האם אתה שומר שבת?' 'לא', ענה השוטר. 'האם אתה מניח תפילין?' 'לא', אבל תאמין לי, אני יותר צדיק ממך, ובטוח שאהיה בגן עדן'. שאל הבחור 'אם כן, למה אתה רושם לי דו"ח?!'. השוטר לא הבין את השאלה. 'מה זה קשור?', תמה. 'עברת על החוק וזה לא בטיחותי. אני חייב לרשום לך דו"ח'.

'נכון', ענה הבחור, 'אבל תסכים איתי שלא עברתי את המהירות, ויש לי רישיון נהיגה, ויש לאוטו טסט וגם ביטוח. גם עצרתי בתמרוך עצור וברמזור אדום קצת לפני שתפסת אותי. אבל רק בגלל עבירה אחת אתה רושם לי דו"ח. רק תדע שגם בשמים ינהגו איתך באותה מידה. תעבור על חוק אחד או מצווה אחת ממצוות ה' - וכבר תקבל דו"ח. ושאר המצוות שאתה עושה לא יעזרו לך כי עברת על חוק ה', וזה לא בטיחותי לא לגוף ולא לנשמה'. שמע זאת אותו שוטר, והבין שהוא בעצמו לא שומר חוק.

הרב שלמה ב"ר נסים שו"ב שליט"א

בהפטרה מסופר: על מספר בני ישראל שלא ימד ולא יספר.

לעתיד לבוא בזמן הגאולה העתידה בקבוץ גלויות בימי מלך המשיח, מספר בנ"י יהיה כחול הים אשר לא ימדד ולא יספר. וכמו שה' מביטח לאברהם אבינו ע"ה, "ושמתי את זרעך כעפר הארץ, אשר אם יוכל איש למנות את עפר הארץ גם זרעך ימנה" (בראשית יג טז). כשם שאי אפשר לעפר להמנות, כך זרעך לא ימנה.

כן המלאך פונה אל אברהם אבינו אחר עקידת יצחק בשם ה' "כי ברך אברכך והרבה ארבה את זרעך ככוכבי השמים וכחול הים אשר על שפת הים" (בראשית כב יז). זרע אברהם הם זרע בך ה' זרע קודש מצבתה.

ובמקום שיאמר להם "לא עמי אתם" במקום שגלו לבין העמים כאשר עברו על התורה כי עזבו את ה' מקור מים חיים, יאמר להם "בני אל חי" כי יחזרו בתשובה שלימה. בנ"י יש להם אפשרות לחזור בתשובה על עוונותיהם, מכיון שיש להם דין של בנינים "בנינים אתם לה' אלהיכם" ואב שמחל על כבודו - כבודו מחול. לא כן אומות העולם שיש להם דין של עבדים, ומלך שמחל על כבודו - אין כבודו מחול (צוארי שלל).

ובימות המשיח יתאספו ויתחברו בני יהודה ובני ישראל יחד, "אפרים לא יקנא את יהודה ויהודה לא יצר את אפרים" (ישעיה יא ג). וישימו עליהם מבית דוד לראש את מלך המשיח שינהיג אותם ויוציא אותם מארץ גלותם.

כאן נאמר: "והיה מספר בני ישראל כחול הים" (הושע ב א), ובתורה נאמר: "והרבותי את זרעך ככוכבי השמים" (בראשית כו ד). הקב"ה אומר ליצחק אבינו על ריבוי עמ"י ככוכבים, הכוכבים מן ההכרח שיהיו מובדלים זה מזה, לפי שכל כוכב הוא עולם בפני עצמו, ואם חלילה יתנגשו זה בזה יחרבו עולמות שלמים. לעומת זה חול הים אינו יכול להתקיים אלא רק הודות לזה שכל גרגיר חול מודבק אל משנהו, שכן כל גרגיר בפני עצמו היה נסחף בגלי הים ומשמיד כליל, אלא התלכדותם של כל גרגרי החול לגוש אחד מהווה כח התנגדות כביר לגלי הים. אם בנ"י כך, אם כי כל אחד מהם הוא בבחינת עולם שלם בפני עצמו, דוגמת "כוכבי השמים", הרי מאידך אין להם קיום אלא כשהם מלוכדים יחד "כחול אשר על שפת הים" (תורת הפרשה).

א. שהיית התבשילים על האש מערב שבת

תבשיל שנתבשל כמאכל בן דרוסאי או מצטמק ורע לו:

אסור להשהות על אש גלויה גם כאשר התבשיל התבשל חצי בישול, ורק כשנתבשל כל צרכו והוא מצטמק ורע לו מותר. אלא שְבִשְׁעַת הַדַּחֵק שְׂאֵי אֶפְשָׁר לַכֹּסוֹת הָאֵשׁ, [כגון שאין פלאטה חשמלית או שאירע הפסקת חשמל סמוך לכניסת השבת שאי אפשר להשתמש בפלאטה, וגם אין לו מכסה לכסות את האש, וגם אינו יכול להוציא את הכפתורים או לכסותם], אפשר לסמוך על דעת המקילים להשהות על גבי אש ה"גאז" ממשי, גם תבשיל שנתבשל רק חצי בישולו (בנין משה ח"ג פ"מ סע' ז' וט').

פירות שנאכלים חיים:

פירות שנאכלים חיים ואינם צריכים בישול, כגון תפוחים, אגסים וכיוצ"ב, אף על פי שהם טובים לאכלם גם בלא בישול כלל, מכל מקום כיון שהבישול משיב את האש, הרי זה כתבשיל שמצטמק ויפה לו. ולכן יש להחמיר שלא להשהותם על אש גלויה, אלא כשהיא מכוסה בפח וכדומה (שם סע' י').

ב. מלאכת בורר

ברירת חתיכות גדולות מתוך קטנות או להיפך:

גם הבורר אוכל מתוך אוכל, צריך לברור את האוכל שרוצה לאכול עתה. ואם הכל ממין אחד, אין בו איסור ברירה אם בורר חתיכות גדולות מתוך קטנות, ואפילו להניח לאחר זמן. ואם היו שני מינים או יותר, מעורבים, אם בורר מכל המינים יחד חתיכות גדולות מתוך קטנות או להיפך, הרי זה מותר (בנין משה ח"ב פט"ז סע' א').

ברירה בכמה מיני דגים או מיני בשר:

שני מיני דגים, [כגון דג טונה ודג נסיכה וכדומה], חשוב כשני מינים. והוא הדין שני מיני בשר, כגון בשר-עוף ובשר בהמה או שני מיני עופות [כגון עוף הודו ועוף המצוי כיום בחנויות]. וכן באותו מין בשר או אותו מין עוף, אך שאחד מהם צלוי ואחד מבושל או מטוגן, וכן כבד ובשר, חשובים שני מינים. וצריך לברור את המין שרוצה לאכול עתה (שם סע' ג', ידב"ש).

החלול לביטוי ולפיתוח אהבת הורים לילדים
מתוך ספרו של הרב אברהם אוהיון שליט"א

הבן יקיר לי

תוכחה לא נכונה

ציניות:

* 'את ממש עוזרת עם הצעקות שלך...' ביקורת כזו אינה מבטאת כבוד, אלא להפך – פוגעת בכבודו של המוכח, ועל כן היא אינה מתקבלת ואין בה שום תועלת. כדי להשיג את המטרה, יש להעיר בצורה עניינית: 'בבקשה לא להרים את הקול, זה מפריע מאוד.'

'ברוגז':

לעיתים מנסה הורה להעיר את תשומת לבו של ילדו למעשה לא ראוי שעשה, על ידי הפגנת 'ברוגז'. הוא אינו מגיב לדבריו של הילד אלא מפנה אליו מבט קר ומרוחק. בדרך זו, ההורה למעשה מותח ביקורת על כל הקשר שלו עם הילד, ואינו מבודד את המעשה השלילי מן הילד ומיתר מעשיו.

ברוגז אינו מסוגל לחנך את הילד אלא להפך – לתסכל אותו. זאת במיוחד אם הילד חש שהברוגז נובע מפגיעה אישית או מעלבון של ההורה, כגון הפרעה לשינה, שבירת כלי יקר ומעבר במקום שזה עתה נשטף.

על כך אמר האדמו"ר מצאנז שליט"א: ילדים נושרים כי אבא שלהם נהג אתם 'ברוגז' וגלש לפסים אישיים.

שמחה לאיד:

לכאורה קשה להאמין שהורים ישמחו לאידם של ילדיהם, אך למעשה, פעמים רבות, השמחה הממלאת את לבנו על

שתפסנו ילד בקלקלתו, או על שגילינו את האשמים, מקורה בתחושה של שמחה לאיד ויש לפעול כדי למגר אותה.

לדוגמה: הורה מבחין שבתקופה האחרונה המכתבים המתקבלים בתיבת הדואר פתוחים. מעקב קל מגלה לו כי בנו הוא האשם במעשה. פונה האב אל בנו ואומר לו: 'אהה, זה אתה? סוף סוף תפסתי אותך. יפה מאוד, מעשה נאה! כמה טוב שתפסתי אותך!'

הילד מבויש. הוא מרגיש שאביו מחכה לכישלונותיו כדי לבקר אותו ואינו מעוניין בהצלחותיו. ממילא, הוא אינו מקבל מביקורת זו שום מסר חינוכי, וקשה להאמין שהוא יספר את מעשיו בעקבות דברים אלו.

דוגמה נוספת: פעמים רבות הזהיר אבא את נח שלא לטפס על הגדר.

יום אחד טיפס נח על הגדר ו... נפל ונפצע.

אם יזכיר לו האב את אזהרותיו ויאמר לו: 'אמרתי לך!' משתמע שהוא שמח בנפילת הבן ומהניצחון האישי שלו – הנה דבריו הוכחו כנכונים.

מוטב להצטער עם הילד על שלמד בדרך הקשה כי הטיפוס מסוכן, ולהוביל אותו בתבונה למסקנה שכדאי לשמוע לאזהרותיהם של המבוגרים.

הלכות שמירת הלשון

ועתה נבאר לפני מי אסור לספר לשון הרע. דע, דאין שום חילוק באיסור הסיפור בין אם הוא מספר לאנשים אחרים - קרוביו או רחוקיו - או לאשתו, אם לא שהוא דבר שצריך להודיעה מפני התועלת שתהיה מזה על להבא... וגם אין חילוק באיסורו בין אם הסיפור היה לפני אנשים שאינם קרוביו של האיש שהוא מספר עליו או לפני קרוביו, ואפילו אח על אחיו אצל אביו גם כן לשון הרע גמורה היא. ואפילו אם הוא מוכן בסיפור כדי שקרוביו יוכיחוהו על זה גם כן אסור, דהיה לו להוכיחו תחילה בינו לבין עצמו ולא לילך ולספר קלונו, אם לא שהוא משער שתוכחתו לא תועיל לו, אז מותר.

(חפץ חיים, הלכות לשון הרע, ככל ח', י"א)

מאת הרב נעם כהן שליט"א

נמשיך עם ענייני ברכת כהנים. בזמנינו הכהנים עולים לברכה, ומכסים את ראשם בטלית. והטעם כדי שהעם לא יסתכלו עליהם, שהרי השכינה שורה על ידיהם. אבל יש כמה מנהגים לכיסוי הפנים והידיים. יש מקומות שמכסים את פניהם, והידיים מחוץ לטלית. וברוב המקומות נוהגים שמשלשלים את הטלית על ידיהם ועל פניהם, כדי שלא יסתכלו העם ויסיחו דעתם. ויש מקומות שהכהנים לא מכסים לא את פניהם ולא את ידיהם, אלא פשוט עומדים ופושטים אצבעותיהם בעצימת עיניהם. ולמנהג האחרון, מקורו מפורש במשנה מגילה דף כ"ד, ששם כתוב שאם הכהן היה צבעי וידיו מלוכלכות, או שפניו עם פצעים, לא יעלה הכהן כיון שהציבור יסתכל עליו ויסיחו דעתם מהברכה ע"כ. וזה ראייה למנהג שלא משלשלים את הציצית על הפנים והידיים, שאם הוא מכסה את הידיים והפנים, מה זה משנה הרי לא רואים את הכהן ולא יהיה היסח דעת. אלא שכך היה המנהג בזמן המשנה והגמרא - שלא לכסות כלום. וכך נוהגים בבית הכנסת של מו"ר הרב רצאבי שליט"א, וכן הוא מורה, שאם אפשר בלי מחלוקת ח"ו, לעשות כמו המנהג הקדום.

- להצלת
איתמר ביטון בן רפאל
- לרפואת
שרה (זהרה) מנוצרה
בת נעמי
- להצלת
רוצי בן חנויה אושרי
- לעילוי נשמת
גיל בן אליעזר
- להצלת
יאיר בן רחמים שרפי
- לעילוי נשמת
מזל נגר ז"ל
בת רבי שלמה בשארי ז"ל

חידודון השבת:

מהו חרצן ומהו זג?

חידת השבת:

אדם שמותר לו לשרוף שרץ טמא ולאוכלו.
יתכן?!

שאלת השבת:

בשבת קודש עזריה חווה כאב קטן וחד ומתמשך בשן, ועקב הכאב היה מעורפל ושכב במיטתו. ואיוותה נפשו לקחת כדור לשיכוך כאביו. והסתפק - האם מותר בשבת לעשות זאת אם לאו?

מה אתם אומרים?

- א. מותר לקחת.
- ב. רק אם נפל למשכב.
- ג. מותר דוקא ע"י גוי.
- ד. אסור משום גזירת 'שחיקת סממנים'.

זכות הלימוד בכולל "פרי צדיק"
לכל השותפים בתרומות
ובכללם:
לע"ג הצדיק
הרה"צ יורם מיכאל אברג'ל זצ"ל

ולהבדיל
להצלחת כל עמ"י
ובפרט
הרה"ג ישראל אברג'ל
הרה"ג חיים יוסף דוד אברג'ל
לע"ג אברהם ראובן בן אברהם

להצלחתו בפרנסה
אלירן בן זאב חפץ

להצלחת
אברהם בן מיכאל קטיעי
לרפואת

שמואל חלא בן רבי יחיא חלא

להצלחת
איתמר בן שלום עובד

(מִתְחַלְטֵט, מִלֹּט וְגו', וְגו') - אָזְזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ

אָזְזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ

אָזְזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ
אֲזַזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ
אֲזַזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ

אֲזַזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ

אֲזַזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ
אֲזַזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ
אֲזַזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ - אֲזַזוּ

לק"י

"טובה לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף"
בשעה טובה ומוצלחת

בית הכנסת "עץ חיים" רחוב גפן 17 פותח

כולל בוקר

הלימוד מיועד למבוגרים, פנסיונרים, ולכל מי שליבו חפץ.

במסגרת הכולל ילמדו לימודי תורה משנה נביא פרשת שבוע ועוד.

זמני הלימוד ראשון עד שישי משעה 8:30 עד השעה 10:00 | הציבור היקר מוזמן!!!

פתיחת הכולל

אי"ה בתאריך: י"א תמוז | 10.7.22

בימי חול תפילת שחרית בשעה 07:00 ימים א' - ה'. ימי ו' וערבי חג בשעה 07:30

שאביו חי, מתגורר בארה"ב ונשוי לנוצריה. המפגש בניהם היה צונן, ורק כשנפרדו הרגיש שמואל שלבו קרוע בקרבו. אבא לא שרד עם האמונה. הנאצים ניצחו אותו הוא הביט שוב במכתב "מיסטר שמואל זמירסקי, אני מצטער להודיעך שאביך משה זמירסקי, ובשמו הנוצרי סטפן קלימפטון נפטר. צו הירושה שיש בידי מעביר לרשותך 25 מיליון דולר מתוך 50 המיליון, אביך עדיין לא נקבר צור קשר עם אחיך ריצ'רד קלימפטון על מנת לתאם בינכם היכן לקברו ולאחר מכן אעביר לך את מחצית הירושה, על החתום, פיליפ גולדשטיין, עו"ד". ריצ'רד אחיו הגוי התעקש לקברו בבית קברות נוצרי "הוא חי כגוי לכל דבר" כך טען. שמואל התחנן "אבל הוא היה יהודי..." וכך התווכחו השניים ללא כל פתרון. עורך הדין הציע לשמואל פתרון- תציע לאחיך סכום כסף מהירושה כדי שישכים לקבור את אביך כיהודי. הגוי הבין שלשותפו לירושה יש עניין גדול לקבור את אביו בבית קברות יהודי והרחיב את העסקה "אני מוכן לקבורה יהודית רק בעבור ויתור על חלקך בירושה..." שמואל ניגש אל אחד מפוסקי הדור לדעת מה עושים. "הירושה עדיין לא שלך", הסביר הרב "יש שלושה שלבים. הראשון הוא לדאוג לקבורת הנפטר, נכון לעכשיו הכסף שאביך השאיר צריך לשמש אותו ורק אותו, כדי להביאו לקבר ישראל". שמואל ויתר הוא לא הרגיש קושי בדבר. אנחת רווחה מילאה את ליבו. קודם כל כבודו של אבא. נכון אבא נכשל, ניסיון השואה היה גדול מכוחותיו אבל סוף סוף הוא נפטר כיהודי, ומה כבוד יותר מלהביאו לקבר ישראל.

"זאת חקת התורה" (יטב) פרשת השבוע עוסקת בדיני פרה אדומה המטהרת את האנשים שנטמאו, והתקשו כל המפרשים מדוע פותחת התורה את דיני פרה אדומה "זאת חוקת התורה" היה צריך לפתוח ב"זאת חקת הטהרה"? מתרץ "אור החיים": שאם יקיימו מצווה זוגם שהיא לא מובנת יחשב להם כאילו שקיימו את כל התורה בגלל שאנו מראים בזה שאנו עושים מצוות כי הקב"ה אמר לנו. וזה מסר אלינו שגם במצב שלא נוח לנו או קשה לנו לקיים איזו מצווה אם נעשה אותה זה יחשב לנו כאילו.

מאת הרב נתן פיילר שליט"א
אברך בכולל "פרי צדיק"

מתקשר עימנו ע"כ. וחשבנו לבאר עוד שה' לפעמים לא נתן לנו טעמים של המצוות, כיוון שה' רוצה שנשליך עליו דברים ונעשה מצוות מתוך ידיעה שה' ציווה בלי שאלות בתמימות. ועל ידי זה נזכור יותר להדבק בו וזה יחזק אותנו יותר באמונה, להבין שמהלך החיים יש מצבים שאם נעשה אותם בתמימות בלי שאלות נראה הרבה סיעתא דשמיא. אבל כאשר יהודי מתחיל לחקור יותר מידי לפעמים הוא נפגם מזה. ועל זה נאמר יוסף דעת יוסף מכאוב. לדוגמא אדם רוצה לקנות מוצר מסויים והמוצר נראה בעיניו טוב והמחיר סביר, אבל הוא מצידו מתחיל לברר עם אנשים ושואל הרבה שאלות, ואומרים לו כל מיני דברים, והוא מתחרט. לכן יהודי צריך לזרוק את השכל וללכת עם ה' בלי שאלות וזה יעזור לך בכל דבר בחיים וגם אם יעבדו עליך אתה לא תרגיש ולא תפגע מך, כי יש לך תמימות ודבקות בה'. וכבר אמרו בשם הגדולים עם אמונה תמימה אפשר לעבור ימים, ובלי אמונה תמימה אי אפשר אפילו לעבור את הכביש. ה' יזכנו להתחזק במצוות ה', באמונה תמימה ובדבקות בבורא. שבת שלום ומבורך.

לשמואל זמירסקי קרא את הכתב שנשלח אליו ישר והפוך עשר פעמים. הוא התיישב על ספסל בגינה הציבורית, ומראות ילדות חלפו לנגד עיניו. אבא ואמא שלו, היקרים לו, חיבקו אותו בחוזקה. השוטר הנאצי שניצב בסמוך האיץ בהם לסיים את הסצנה המשפחתית. דמעות נשפכו כמו מים. שמואל בן השלוש היה קטן מכדי להבין את גודל השעה, אבל ליבו הקטן, לב יהודי, קלט שמדובר בשעה קשה עבור כולם. עיניו של הגרמני ירו גיצים של שואה. שמוליק רצה להשאיר עם אימא ולהשען על ראשה, הגיונו הילדותי קלט שדבר רע הולך להתחולל פה... אסון. הנאצי קרע את אמו מעליו ודחפה אל המשאית, אמא זועקת, אך לשווא. המשאית נעלמה החלה לנסוע, ואימא נעלמה מעיניו לנצח. אבא חזר איתו לגטו, אך לזמן קצר. רופא המחנה דרש את התינוק אליו. אבא התחנן "תשאירו אותו אצלי". הרופא הרשע בעט ביהודי ונטל באכזריות את שמואל. אבא שכב על הרצפה שותת דם ובוכה "שמואל! שמואל!" זעק, "תמיד תזכור את אבא ואמא", התאנק אבא. שמואל נלקח לרופא הגטו, קיבל אוכל חם, כמה זריקות והועבר לציפורני המיסיון. אחרי ארבע שנים הגיע למנזר רב יהודי עם זקן לבן ועיניים טובות לב. היתה זו שעת ארוחת הצהרים כמאתיים ילדים שבויי המיסיון ישבו שם. שמואל זוכר היטב את הרב שאמר: "בוקר טוב ילדים", ואז הוא זעק במלוא גרון "שמע ישראל השם אלוהינו" לבו של שמואל הקטן רטט בקרבו, הוא הכיר את המילים הללו. אימא היתה משכיבה אותו לישון ומלמדת אותו להגיד קריאת שמע. "השם אחד" סיים שמואל את המשפט בקול רועד. הוא לא היה היחיד, היו עוד כמה כאלה סביבו. הרב קרא להם. הם נגשו אליו והוא ליטף את ראשיהם. "מתוקים שלי" אמר, "אתם יהודים. עכשיו אני לוקח אתכם לארץ ישראל, שם ילמדו אתכם את כל התורה כולה". שמואל הגיע ארצה ולמד בישיבות הקדושות, הוא הפך לתלמיד חכם בעל שם טוב, והקים משפחה לתפארת. במהלך המלחמה הציעה גויה גרמניה לאביו של שמואל להינשא לה, כדי להצילו מציפורני הנאצים. התרגיל הצליח, אביו של שמואל נמלט מן הגטו וניצל. אחרי המלחמה במקום לגרשה, המשיך לחיות עמה. כשבגר שמואל נודע לו

זאת חקת התורה

בספר דרשה לישראל כתב, שבפרשתנו אנחנו קוראים על מצוות פרה אדומה ומצווה זו קשה מאוד להבנה. שמצד אחד אפר הפרה מטהר את הטמאים ומצד שני אדם טהור שזרק אפר הפרה על אדם טמא, נהפך להיות טמא וחברו הטמא נעשה טהור. ואמרו רבותינו במדרש: אמר הקדוש ברוך הוא חוקה חקקתי, גזרה גזרתי, ואין אתה רשאי לעבור על גזרתי. ונשאלת השאלה: למה התורה לא מסתפקת במתן מצוות שכליות ומביאה לנו לכאורה מצוות שאין להם טעם? וביאר הרב בטוב טעם עפ"י משל של המגיד מדובנא, שפעם היה עם הארץ שעלה לגדולה ונכסים וכתוצאה מכך, הצליח לשדך את ביתו עם בן הרב של העיר. לאחר החופה, חש אבי הכלה כי הרב לא מרבה להאריך איתו בשיחה, ושאלו לרב לפשר הדבר. ענה לו הרב, נכון שאנחנו מחותנים, אומנם על תתמה מפני שאין בינינו שפה משותפת והבנה בעינינים שונים. ולכן איננו יכולים לפתח נושא שיחה. והנמשל ה' מתקשר עם בריה פחותה עם בשר ודם ונתן לנו את התורה, ואנחנו לתומנו חושבים שמכיוון שנעשינו מחותנים עם ה' בקבלת התורה אזי צריך לגלות לנו את כל המצוות. ואין הדבר כן, אלא אדרבא עלינו להתפאר איך זכינו שה' בכלל

שלמה יוסף מחפוד
 אב"ד בד"ץ "יורה דעה"
 ורב ומו"צ דשכונת נוה אחיעזר ושיכון ו'
 בני ברק

בס"ד, יום _____ כד אייר תשפ"ב

המלצה

באתי בשורותיים אלו להמליץ על היקרים והנעלים, רבי הפעלים לתורה ולתעודה, "עמותת אחוות אחים חריש" מייסדי העמותה ומקימי הכולל " פרי צדיק" כש"ת הרב **יאיר שרפי והרב איתמר עובד שליט"א**, וחברי הוועד אשר מקרוב נחלצו חושים להקים בית הכנסת ובית מדרש לבני יוצאי תימן בעיר חריש ת"ו, אשר ישמש למגדל אור לבני הקהילה לתורה ולתעודה לכל בני הקהילה בפרט, ולשאר תושבי העיר בכלל.

ידוע הדבר כי עלויות הבניה גבוהות עד מאד, ממסד ועד הטפחות וכל הנלוה, ואין יד בני הקהילה אשר רובם ככולם אברכים ויגיעי כפים, ואין ידם משגת.

מצוה רבה לתרום להם בעין יפה וברוח נדיבה. וכל העוזרים והתומכים והמסייעים לבניית בית הכנסת יתברכו בכל מילי דמיטב, אושר עושר וכבוד, שובע שמחות וכל טוב. עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר.

החותם בכרכה

647

רחוב אמרי חיים 32, בני-ברק טל: 03-6769702

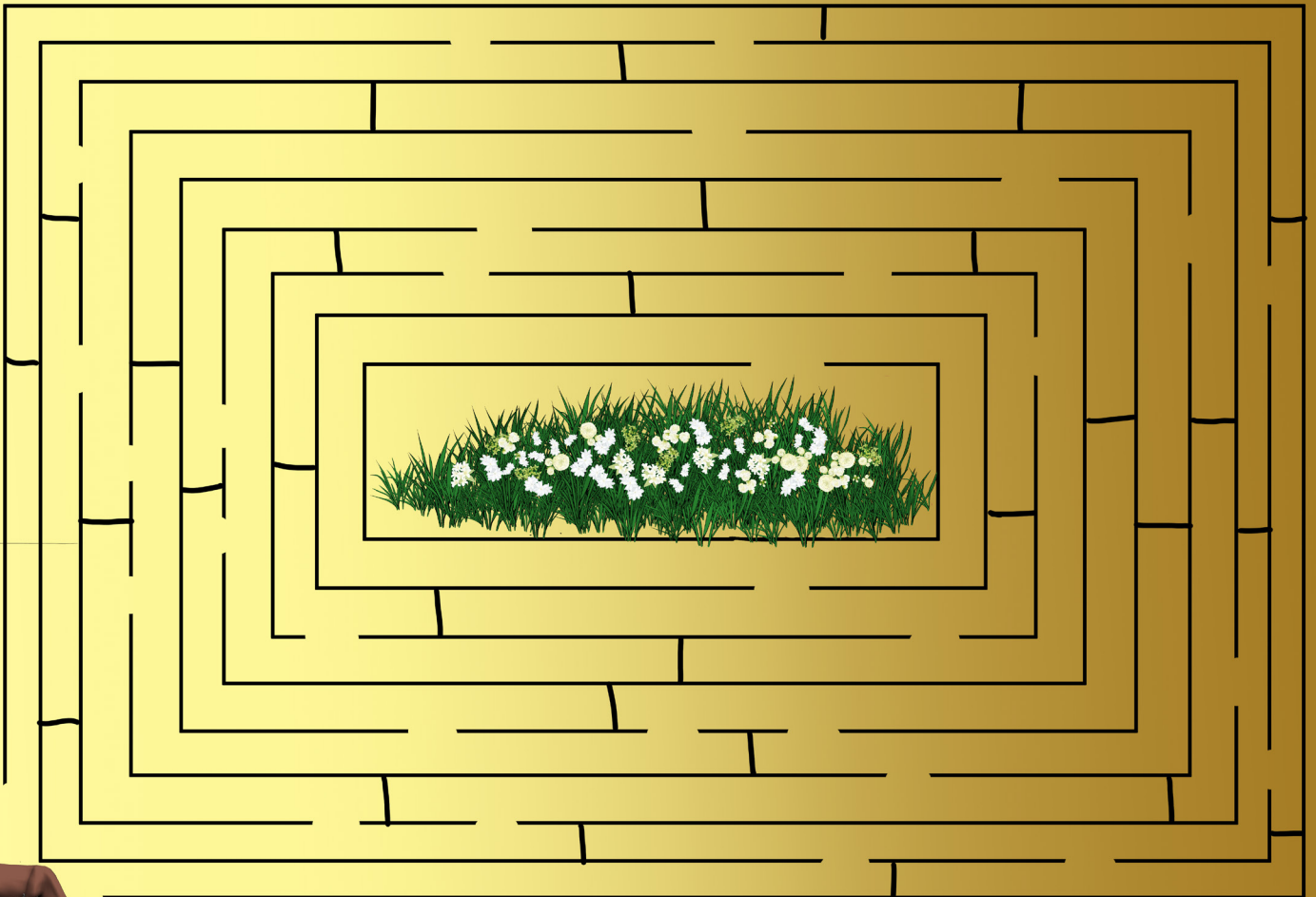

מי שבירך אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב הוא יברך את כל עמו ישראל, ובפרט כל התורמים והמסייעים להפצת תורה וחיזוק מסורת יהדות תימן המפוארה וגם קוראי העלון שלנו יזכו לכל הברכות האמורות בתורת משה סייעתא דשמיא בבריאות איתנה ונהורא מעליא פרנסה בשפע אושר ועושר אריכות ימים ושנים בטוב ובנעימים א.כ.ו.ר.

- יהודית רז
מחלת ערה
- אלקנה צברי
ישוב ניצן
- לרפואת אהרון (יוני) בן שמעון קהתי
מחלת ערה
- נעומי בת שלמה חמדי
הרצליה
- לרפואת שלום ושולה עובד
- ציטלין יוסף
קייט בנ
- יונה קהתי
מחלת ערה
- לרפואת יחיאל בן אברהם
חריש
- יעקב בן סאלם גמליאל
- נירה בת שמעון קהתי

עזרו לפרה להגיע לאחו

"בית ה' כלך"

התורמים 3 מטר ביסודות המבנה,
 יזנו בהקדשה לנצח נצחים על קיר בית הכנסת!

מטר בניה
 24x325

אמה על אמה
 24x125

בית מקדש מעט רוצה להיבנות!

בעיר חריש טובב"א, קהילת 'אחוות אחים', בונה בניין קודש לה'

2 אולמות תפילה | כולל אברכים | חדרי לימוד

תרומה בצולק כפי, ופקין קיימת אק אצולק ככא!

לפרטים: איתמר עובד 053-3453020 | לתרומה סרקו את הברקוד <<

"איש את רעהו יעזור, ולאחיו יאמר חזק"